

NAGYBÖJT

Egyszer egy remetéhez két ember ment el, hogy megvallja bűneit. Az egyikük csupán egyetlen bűnnel vádolta magát, de tette nagyon súlyos volt. A másikuk sok apró hibát vallott meg. A remete a következő dolgot kérte tőlük: attól, aki egyetlen súlyos bűnnel vádolta magát azt kérte, hogy menjen el az erdőbe és keressen egy szikladarabot, azt fogja meg és vigye a remetelakhoz. A másiktól azt kérte, hogy sok apró követ hozzon. Az első ember talált egy követ és nagy nehézségek árán elcipelte a remete viskójához. A másik könnyen boldogult a sok apró kis kavicsal. Mikor mind a ketten visszatértek, a következőt kérte a remete: vigyék vissza a követeket oda, ahonnan elhozták. Annak, akinek csak

egy követ kellett hoznia, könnyen megtalálta a kő eredeti helyét, míg a másik nem tudta a sok apró követ visszatenni oda, ahonnan összeszedte őket. A remete a következőképp magyarázta a dolgot: aki az egyetlen, de igen nagy bűnt követte el, érezte bűne súlyát és tudta, hogy mit kell helyrehoznia. De aki sok apró vétet követett el, nem érezte, hogy mennyire megváltozott az élete a sok hiba következtében és nem is tudta, hogy hol kell változtatnia.

Mi is mondjuk: nem öltem meg senki, nem loptam, nincs nagy bűnöm. Mégis a sok aprónak mondott vétet, amely nem tűnik komolynak, elhiteti velünk, hogy minden rendben van. Nem hirtelen, váratlanul csúszunk le, hanem szép lassan. Már fel sem

tűnik, hogy mennyire messze járunk Istentől.

A nagyböjti időszak nem csupán Húsvét ünnepére készít fel minket, hanem megtérésünket célozza meg. A megtérés Isten felé való haladást jelent. Tehát nem egyszeri esemény, hanem egy folyamat.

Kereszténynek lenni: szüntelenül Isten felé törekedni minden feladatban, minden emberi kapcsolatban.

A megtérés első feltétele, hogy józanul látjuk saját életünket. Ehhez bátorságra is szükségünk van, mert könnyen találunk mentségeket hibáinkra. Magunktól nem vagyunk képesek megváltozni, mint ahogy ezt eddigi életünk is megerősíti. Nem valamire, hanem Valakire van szükségünk.

Csak egy konkrét személy iránt érzett szeretet képes minket változásra indítani. Ha Magunkat vizsgáljuk, akkor elkeseredhetünk és reményünket veszthetjük. Az Egyház a nagyböjti időszakban Krisztus keresztjét mutatja fel jelként. Krisztus keresztje elsősorban azt a szeretetet mutatja számunkra, amellyel Isten közeledik felénk. Ez egyszerre örömteli és tragikus. Örömteli, mert a szeretet legyőzhetetlenségét mutatja; és tragikus, mert az ember elutasította ezt a szeretetet.

Nem magunkat kell leértékelni, hanem igazi értékeinkre rátalálni.

Az értékünket Isten adja meg, aki minket teremtett.

fr. Dénes

EGYHÁZ A VILÁGBAN

TÁMADÁS HAZÁNK ELLEN

Mi ennek a gyűlöletnek az oka? A valódi ok az, hogy hazánk olyan alapvető emberi értékek mellé állt oda, melyeket ma sokan lerombolni szeretnének. A magyar parlament olyan alkotmányt adott az országnak, amely Isten nevével kezdődik, amely azt állítja, hogy a magzat életét védelem illeti meg a fogantatástól kezdve, hogy Magyarország védi a házasság intézményét mint férfi és nő között létrejött életszövetséget. Az alkotmány azt is kijelenti, hogy a család a nemzet fennmaradásának alapja, és hogy az adó mértékét a gyermeknevelés kiadásainak figyelembevételével kell meg-

állapítani. Nyilván sokan vannak a világon, akiknek nem tetszik ezeknek az emberi alapértékeknek ez a határozott megfogalmazása.

Mi több, a magyar kormány átmeneti külön adót vetett ki a bankokra. Ez pedig természetesen aggodalommal tölti el a pénzvilág urait, nehogy a példa ragadós legyen.

A hazánkat érő támadások oka alapvetően ez. Természetesen ezeket az okokat nem nevezik néven, helyette más, kisebb jelentőségű vádpontokat említenek. Az egyik ilyen vádpont az egyházakról szóló törvény. Ennek a törvénynek az a célja, hogy az úgynevezett business egyházaktól megvonja az egyházi státuszt. Magyarországon ugyanis, szemben nagyon sok európai állammal, az egyházi oktatási, egészségügyi és szociális intézmények azonos állami finanszírozásban részesülnek, mint a hasonló állami intézmények, hiszen ugyanolyan adófizető polgárok számára nyújtják a nevelés, vagy a gyógyítás szolgáltatását. Hazánkban ezért számos olyan állegyház jött létre, amelyeknek a legfőbb célja az állami támogatás megszerzése volt. Az új egyházi törvény ezen a helyzeten változtat. Pontosabban körülírja a fel-

tételeket, amelyek alapján egy közösség elnyerheti az egyházi státuszt (legalább ezer tag; legalább 20 éves jelenlét az országban stb.). Azok a közösségek, amelyek nem kapják meg az egyházi státuszt, nyugodtan folytathatják a működésüket, csak az intézményeik állami finanszírozását nem fogják megkapni.

Természetesen a magyar parlament és a kormány követett el hibákat is a munkája során. Ilyenek voltak a médiatörvény egyes – később meg is változtatott – pontjai, vagy a jegybanktörvény esetében néhány, talán szükségtelen módosítás, amely támadásokra adott alkalmat. Ugyanígy helyesebb lett volna a bankokkal való megállapodást a végtörlesztés rendelkezéseinek kibocsátása előtt megkötni.

A hazánkat érő támadás oka azonban nem ez, hanem azok az alapértékek, amelyeket Magyarország jelenleg képvisel. A jelen parlamentnek felelősen élnie kellett az a kétharmados többséggel, amellyel a választók a cselekvésre felhatalmazták.

A hazánkat érő támadás oka azonban nem ez, hanem azok az alapértékek, amelyeket Magyarország jelenleg képvisel. A jelen parlamentnek felelősen élnie kellett az a kétharmados többséggel, amellyel a választók a cselekvésre felhatalmazták.

Ezt a nagy felelősséget és lehetőséget alázattal, körültekintéssel kell hordoznia, tettekre váltania. A külső támadásokat pedig higgadtan, adott esetben kellő ügyességgel kell megpróbálnia kivédeni. Hazánk jegybankjának valuta tartaléka a jelen államadósságunk csaknem felét teszi ki, amelyet szükség esetén a jegybank fel is fog használni az adósságszolgálat finanszírozására. Ez azt is jelenti, hogy az ország valamennyi ideig ki tud tartani ebben az erős ellenszélben is. Gyakran megtörténik a történelemben, hogy ha feltűnik a világgosszág, akkor megjelenik vele szemben a sötétség hatalma is. Kívánom mindannyiunknak, hogy legyünk a Világgosszág fiai, egy igazabb, emberibb világ építői.

Székely János püspök

Ebben a rovatban Assisi Szent Ferencnek lelkiségét ismerhetjük meg jobban. Egy könyvnek a segítségével indulunk és járunk ezen a lelki úton.

6. rész

Megtérés - kezdetek

Assisiben egyelőre még ugyanúgy megy minden. Ferencet megválasztják a táncsoport vezetőjének, mint azelőtt. A tömeg táncolva vonul végig Assisi utcáin, énekelnek, zenélnek, a hölgyek kegyeiért versengenek. Egyszer azonban hirtelen észreveszik, hogy Ferenc lemaradt és mozdulatlanul áll. A táncolók is megállnak. Ami körülötte történik, az már nem hatol el tudatáig, nem is törődik vele. Nem hall, nem lát semmit, szeme a bizonytalan távolba merül.

Mire gondolhatott, hogy ennyire magánkívül került? Vajon hölgy van a dologban, és talán hamarosan meg is akar nősülni? Ahogy eddig a föld minden urán felülemelkedett, most a világ minden hölgyével teszi ezt: valóban készül nőül venni azt, aki szépségben mindenkit felülmúl. Először gondol arra az Úrnőre, akit ezentúl szolgálni fog: a hitre, melyben most megtalálta önmagát. Önmaga és az egész világ egészen más megvilágításban áll előtte. A fordulat megtörtént. Megváltoztatja magatartását, távol tartja magát a város forgatagától. Először megbeszéli ezt egyik barátjával, azután félrevonul. Barlangokba, üregekbe, erdőkbe, elhagyatott helyekre húzódik vissza, hogy egyedül lehessen. Elmélkedik, szemlélődik, imádkozik, valószínűleg már most ismételteti ugyanazokat a mondatokat: „Fölséges és hatalmas Isten, világosítsd meg szívem sötétségét, adj nekem értelmet és megismerést, Uram, hogy teljesítem szent és valódi akarodat!” Sóvárogva várja a spoletói

hangot, választ remél imájára, meghallgatást kérésére.

Míg Francesco a válaszra vár, anyja meglepő dolgokat figyel meg rajta: amikor ott-hon, apja távollétében asztalt terít, lehetőleg sok kenyeret tesz az asztalra. Anyja kérdésére azt feleli: fel kell készülnie arra az esetre, ha egy koldus kopogtat. Érzékenysége olyan méretet ölt, hogy ezt már nem lehet a szokásos mértékkel mérni. A szegények és a világ ínsége egyre inkább megigézi.

Sejti, hogy személyisége alakulásának valami köze lesz a szegényekhez. Ez kelti fel benne a vágyat, hogy Rómába menjen, és ott új életformát próbáljon ki. Ott ugyanis feltűnés nélkül cserélheti le ruháit koldusgúnyára. Ez római útjának tulajdonképpeni célja. Természetesen az apostolok sírjához is elzarándokol, hogy ott imádkozzék. Ottlétekor azonban felforr benne a düh, mert hatalmas ellentétet lát a külső és a belső vallásosság között. Biztos benne: a hit nagyvonalú és készsége szívét kíván Isten és az emberek iránt; a misztika

és a cselekvés felbonthatatlan egységben van. Itt viszont azt látja, hogy vannak, akik ezt az egységet szétrombolják: a vallási gyakorlatokat elvégzik ugyan, de nincs bennük szeretet; tisztelik ugyan az apostolokat, de adakozni képtelenek. Ferenc elveti ezt a vallásosságot. A jelenlévőket azal provokálja, hogy nagy zajjal, feltűnő módon minden pénzét bedobja a sírba, és tüntetőleg elhagyja a templomot. Most valószínűleg meg szándékát: egy egész napot koldusgúnyában tölt el, a koldusokkal együtt kéregetve. Most a koldussal azonosul. Ettől kezdve a koldusok közé fog tartozni: inkább kinn, az ajtó előtt akar lenni, mintsem benn, az 'ajtataskodók' között.

TESTVÉREINK, A SZENTEK

A hónap szentje:

Keresztelő Szent Péter és Társai vértanúk (+1597)

Emléknapjuk: február 6.

A vértanúk közül 6 ferences, 17 japán. A Tajkosama császár alatt kitört véres keresztényüldözés során ítélték halálra őket. Hosszú úton, sok bántalmazás közepette kísérték a vértanúkat öreik Nagaszaki közelébe, és ott egy hegyen, amelyet azóta szent hegynek neveznek, 1597. február 5-én keresztre feszítették.

Megható az a levél, amelyet a ferences házfőnök, Peter-Baptista írt több katolikus társának: "A sok bántalmazás ellenére Isten megvigasztal

bennünket, és örvendezünk, mert azt az ítéletet hozták rólunk, hogy keresztre feszítenek bennünket. Részben azért, mert a császár rendelete ellenére hirdettük a keresztény vallást, részben azért, mert keresztények vagyunk. Akik kívánnak Krisztusért meghalni, erre most jó alkalmuk van. Kedveseim, kérlek benneteket Isten szerelmére, nagyon imádkozzatok értünk Istenhez, hogy életünk áldozata kedves legyen előtte." Nagy lelki erőről tettek tanúbizonyságot a legifjabbak is, a 12 éves Lajos, a 13 éves Antal és a 14 éves Tamás is.

Aguierrei Márton, aki a rendben a Mennybemenetelről nevezett Márton volt, 1567-ben született a spanyolországi Vergarában. Tizenhét évesen, mint egye-

temista lépett az obszerváns ferences rendbe. Fölszentelése után, 1590-ben Mexikóba küldték, innen a Fülöp-szigetekre került, majd 1596-ban egyik tanítványával, Blanco Ferencsel Japánba ment. Meakóban, később Osakában tevékenykedett.

Blázquez Péter Battista (Keresztelő Péter) 1542-ben született Avila közepében, San Estebanban. 1566-ban ferences lett, s mint tanár és szónok dolgozott. 1580-ban Mexikóba, három évvel később a Fülöp-szigetekre küldték.

1593-tól a Japánban működő ferences misszió vezetője. Három kolostort és két kórházat alapított. 1596. december 9-én tartóztatták le őt ferences társával.

De Las Casas Fülöp Mexikó városában született spanyol szülőktől. Fölvételét kérte a ferencesekhez, de a novíciátust rövid időn belül elhagyta, s visszatért a világba. 1589-ben Manilában telepedett meg mint kereskedő, és könnyelmű életet kezdett. 1590-ben ismét belépett a rendbe, s ekkor már kitartott. Mint akolitust 1596-ban útnak indították Mexikó felé, hogy ott pappá szenteljék, de egy vihar a hajót Japán partjaira sodorta. Osakában és Meakóban készült a papságra. Blázquez Péterrel együtt fogták el és ítélték halálra.

Vértanúságuk napja február 5. Mivel ezen a napon Szent Ágota vértanú szűz ünnepe van, a következő napon, február 6-án ünnepejük őket.

Miért félünk a szentségtől?

Kortársaink elutasítják a szentség minden utánzatát, mérhetetlenül gyűlölik a farizeizmust és a szenteskedést, ám igenis odafigyelnek az igazi életszentségre, s döbbenet csodálkozással állnak előtte.

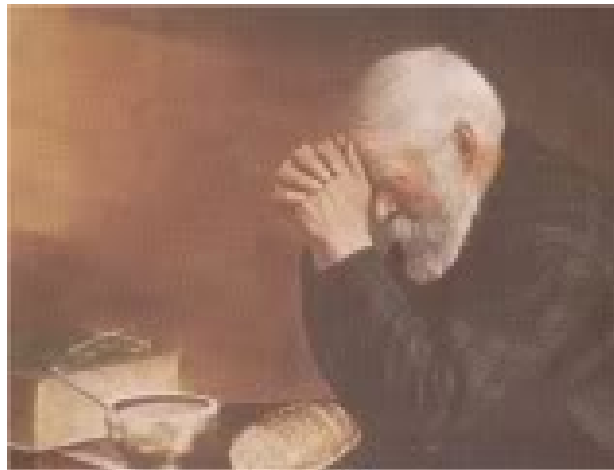
A káplán atya megkérdezi kis hittanosától: Akarsz-e szent lenni? A válasz: Nem, én boldog akarok lenni! E naiv, gyermeki kijelentés valójában zseniális összefoglalása mindannak, amivel szembe kell néznünk, amikor az életszentségről elmélkedünk. Az ember ösztönösen megborzong ennek a szónak a hallatán, mert valami olyanra gondol, ami életidegen, természetellenes, nehéz és örömtelen.

Nem csoda, hogy a szentséget oly sokan élet-idegennek érzik, hiszen maguk a szentek életrajzírói is sokszor úgy igyekeztek bemutatni a szenteket - olykor nem riadva vissza bizonyos tények szemérmes elhallgatásától vagy kegyes szándéktól vezérelt meghamisításától sem -, mint olyan nagyon erkölcsös és vallásos személyeket, akiknek példája segít még erkölcsösebbé és vallásosabbá válnunk. Isten azonban nem arra hívott meg minket, hogy csupán erkölcsös és vallásos életet éljünk, akármilyen kiváló fokban is, hanem arra, hogy szentek legyünk, mint ahogy ő szent.

A keresztény életszentségnek semmi köze ahhoz, hogy egy bizonyos bűnlajstromon szereplő vétkeket összeszorított fogakkal próbálunk elkerülni vagy, hogy egy erénykatalógust törekszünk pontról pontra betartani. Ez saját erőnkől nem is lenne teljesíthető, de nem is lenne benne semmi vonzó, semmi isteni. Az írástudók, farizeusok erkölce ez, szemforgató, álszent és kicsinyes, melyet méltán tart életidegennek és vet el a világ. A legnagyobb ke-

gyetlenség volna égisz érő jótetteket követelni az embertől, ha nem lenne semmi közünk az éghez. A keresztény életszentség azonban éppen azt a misztériumot ragyogtatja fel, hogy Krisztus által egyesült bennünk az ég és a föld. Így válik lehetségessé, hogy gyarló és bűnös teremtmény létünkre szentté legyünk, mégpedig a mindennapok döntései, a ráébredések és felismerések, a fájdalmas szakítások és nagylelkű elengedések során.

Nincs okunk meglepődni, hogy kortársaink természetellenesnek látják a szentséget. De azért hadd kérdezzem meg: Nem inkább a bűn által előidézett emberi álla-

pot természet-, sőt életellenes? A folyamatos háborúk, terrortámadások, gyilkosságok és öngyilkosságok, abortuszok és eutanáziák, a sok hazugság, lopás, rágalmozás, párázinaság és a humán anyaggal való kísérletezés, illetve mindezeket túl Isten nyilvános káromlása, tagadása, me-

lyek mind-mind annak következményei, hogy elszakadtunk az örök élettől s az élet forrásától, Istentől? Nyíltan kimondom: nem a szent, hanem az Isten nélküli élet morbid, mégpedig a szó szoros értelmében, mert nem más, mint elmerülés a halálban. A Paradicsomkertből való kiűzetést helyesen kell érteni: magunkat űztük ki, és az élet szférájából átléptünk a halál szférájába. A keresztény életszentség is átlépés a halál kapuján, de nem a halál, a kárhozat irányába, hanem visszafelé, az élet ősforrása, Isten felé. A szentséget ezért nem a megromlott emberi természethez kell mérni, mert ahhoz viszonyítva valóban természetellenes; az igazán találó megjelölés azonban az, hogy természetfölötti.

NEM CSAK FIATALOKNAK

Jegyesség

Napjaink civilizált társadalmában az eljegyzés vesztett jelentőségéből, többnyire formasággá vált. Nincs ugyanis jelentősége annak, hogy valaki eljegyzett menyasszony vagy vőlegény. A fiatalok, elhatározva, hogy összeházasodnak, egymást menyasszonynak-vőlegénynek tekintik; rokonaik, ismerőseik előtt – akár volt hivatalos eljegyzés, akár nem – úgy mutatkoznak együtt, mint leendő házások. Az eljegyzés manapság inkább ünnep, mint állomás a házasság felé vezető úton. Akik azonban nem tulajdonítanak jelentőséget a jegyessegnek, legtöbbször a házasságot sem veszik komolyan, a házasságot sem tekintik életre szóló döntésnek.

A házasság az egész életre szóló szövetség, elhivatottság, nem az életben bekövetkező alkalmi találkozások egyike. Felbonthatatlan, mert a házassulandók élethivatásukat egymásban, életük teljes összefonódásában találták meg. Az élethivatás pedig nem lehet ideiglenes. Amikor két ember kapcsolata odáig fejlődik, hogy érzik, tudják, hogy életüket kölcsönösen a másiknak ajándékozva teljesehetnek ki, amikor az egymásnak történő elajándékozást önként elfogadják, akkor – formaságok mellőzésével is – „menyasszonnyá”, ill. „vőlegényné” válnak. Ők egymást „eljegyezték”, rátették egymásra a „csak tiéd vagyok” jegyét, és mostantól kezdve azon munkálkodnak, hogy együtt, egymással legyenek boldogok. Ez életre szóló feladat, életük végéig munkálkodniuk kell ezen.

Korunkban nem okoz gondot két fiatalnak együtt mutatkozni, akkor is, ha még nem jegyesek. Nem is jelent sem polgári, sem egyházi értelemben valamilyen különleges státust jegyesnek lenni. A próbatétel abban áll, hogy a jegyesek képesek-e az isteni gondviselés által felkínált jeleknek en-

gedelmeskedni. Ezek objektív, tőlük független jelek, az ő szabad akaratuktól függ, követik-e a jelek révén kapott útmutatást. Akarják-e igazán felismerni hivatásukat, vagy pedig hagyják magukat a pillanatnyi benyomások és véletlenek révén sodortatni? Tévedés lenne a próbatételt próbálkozásnak, kísérletezésnek tekinteni. **A házasságot, a végleges és visszavonhatatlan elköteleződést nem lehet „kipróbálni” egy visszavonható és még nem véglegesített kapcsolatban, még akkor sem, ha az már a jegyessegig jutott.**

A jegyesség – azért, mert a keresztség és a házasság szentsége öleli körül, és mert benne működik az Isteni Szeretet – kegyelmi idő, egy titokzatos folyamat. A kegyelem teszi képessé a jegyeseket jegyeségük és a házasságra való felkészülésük teljes ideje alatt, hogy megértsék: szerelmük nem csupán emberi. Így megérthetik, hogy találkozásuk Isten velük kapcsolatos tervének része, késztetést éreznek egymás és saját maguk jobb megismerésére és önmaguk meghaladására, azaz maguknak az érényekben való tökéletesítésére. A jegyesség ideje a párbeszéd és az érés, a felelősségvállalás és a hitben való elmélyedés, a gyarapodás és Isten mindenhatósága megtapasztalásának a kitüntetett időszaka.

A jegyesség Isten adománya és nem csupán átmeneti időszak, hanem a házasság szentségére való előkészület ideje is. A Szentlélek jelen van, és közreműködik, hogy előkészítse a házasság szentségét. A jegyesek manapság általában igen elfoglaltak, a kevés egymással töltött időt szívesen fordítják kikapcsolódásra, szórakozásra. Pedig nagy haszonnal jár, ha találnak időt közös imádkozásra, a Szentírás olvasására, elmélkedésre.

Bíró László püspök, családreferens

Balázs atya válaszol

Kérdés:

Mi a Liturgia fő célja? Mire való a Liturgia?

Balázs atya válasza:

A szent liturgia világától teljesen idegen a haszonelvűség. A szentmisének nincs praktikus célja és gyakorlati haszna sincsen, mert a szeretet és az ünneplés nem ismeri a hasznosság fogalmát. A Vőlegény találkozása Menyasszonyával a szó hétköznapi értelmében semmilyen haszonnal nem jár.

Természetesen a szent liturgia tanít, de nem úgy, mint egy hittanóra. Úgy nevel, hogy nem akar nevelni, hanem egyszerűen belesodor Isten világába. Nem tanítja a hit igazságait, hanem az ünneplés által belevon a hit misztériumaiba. Nem buzdít a jócselekedetekre, mégis mélyebben indít bennünket a jóra, mint egy kiadós erkölcstanóra, mert megváltásunk misztériumainak ünneplése által a szentség vonzaskörébe kerülünk.

A liturgia a közösség egységének és a szeretetének jele, de nem eszköz arra, hogy jó közösséget hozzunk létre. A szentmisében azzal a Krisztussal találkozunk, aki azt mondta: „Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és én felüdítelek titeket”, de nem azért járunk misére, hogy vigasztalásban és felüdülésben legyen részünk. A szentmise a legszebb cselekmény, a legszentebb szertartás, amiben csak részt vehetünk, mégse csupán az esztétikai és érzelmi élményt keressük benne. Még a lelki haszon is mellékes. Ezért a szentmisét egyszerű lélekkel, szeretettel fogadjuk Isten kezéből, és bízunk rá, hogy

éppen most mit is akar benne adni nekünk.

A liturgia eucharisztikus, hálaadó jellegéből fakadóan arra nevel minket, hogy köszönjünk meg mindent, ami az Atyától jön, beleértve magunkat és a másikat is. Ez a legjobb ellenszere a fogyasztói társadalom önző mentalitásának. Amennyiben sikerül családjunkban, közösségünkben meghonosítanunk ezt az eucharisztikus szemlélet- és létmódot, Egyházunk megújul, társadalmunk fokozatosan átalakul. Hiszen a liturgiának nem célja, de az imádás és felajánlás által igenis gyümölcse az objektív világ Lélek szerint való újrastrukturálása.

A szentmise, az eucharisztia az Egyház életének nem csupán valamely része, egy bizonyos rétege, hanem a II. vatikáni zsinat szavával **forrás és csúcspont**, ahonnan fakad az Egyház minden tevékenysége.

Ha a szentmise gyöke-

reit kutatjuk, egészen a Paradicsomkertig kell visszamennünk, ahol Isten és ember mintegy közös asztalnál ültek. Az egész teremtett világnak eucharisztikus jellege van, s az ember a bűn előtt az egész teremtést úgy fogta fel, mint egy hatalmas osztót, amelyen keresztül szünet nélkül magába fogadta Isten jelenlétét.

Az ősbűn sajnos összetörte a közös asztalt, ám az emberi táplálkozás ma is magán viseli a szentségi jelleget. Amikor az ember eszik, nem pusztán létfenntartási ösztönének engedelmeskedik, és nem csak testi életét táplálja. Az étkezésben benne van, hogy valaki akarja, hogy legyenek, meg akarja osztani velem az életét. Minden megtérített asztal, minden ünnepi étkezés a szeretetről és a közösségről szól, mint ahogy az is, amikor az éhezővel megosztjuk az utolsó falat kenyereinket.

Ünnepek és emléknapok

Február

- 2. Gyertyaszentelő Boldogasszony
- 5. Szent Ágota szűz
- 6. Keresztelő Szent Péter és Társai j.v.
- 10. Szent Skolasztika szűz
- 14. Szent Cirill és Metód
- 22. **Hamvazószerda**
- 24. Szent Mátyás apostol

Március

Március hónapban – Nagyböjt lévén – megemlékezünk szentjeinkről és közbenjárásukat kérjük, de a liturgia csak a szentmise első- és a zsolozsma végső könyörgésében említi őket. Az Egyház igyekszik védeni és megtartatni velünk azt a szent 40 napot, amelyet Jézus imádságban és önmegtagadásban töltött és szentelt meg.

*****

Templomunk Hírei

Templomunkban új közösség alakult, amely a héten tartotta alakuló gyűlését. Városunkban ezideig nem volt középkorosztálynak közössége, alkalma arra, hogy keresztény hitét közösségben is megélhesse a liturgiákon kívül.

Most lehetősége van minden 30 és 55 év közötti keresztény számára, hogy hitét közösségben is megélhesse, ami alapvető „követelmény” a kereszténységben.

Nem csak sümegieknek szól ez a hívás: mindenkinek, aki vállalja, hogy hetenként egyszer másfél órára képes és akar megnyílni és tagja lenni ennek a közösségnek, szívesen látjuk és várjuk.

Érdeklődni lehet P. Hesz Dénesnél:

T: 06-20-823-33-77, 87/352-983,
valamint sumegikegy@gmail.com

*****

NAGYBÖJTI LEMONDÁS

A nagy során igyekszünk lemondani olyan dolgokról, amelyek akadállyá válhatnak, válnak életünkben. Ilyenkor nem csak a felesleges dolgokról mondunk le, hanem abban is igyekszünk megtagadni önmagunkat, ami fontosnak, szükségesnek tűnhet.

Mindezt megoszthatjuk másokkal, így a lemondásunkat 'megduplázzhatjuk' azzal, hogy nem csak lemondunk dolgokról, de azt másokkal – különösen a rászorulókkal – megosztjuk.

Hálásan fogadunk minden adományt, amelyet továbbítunk a rászorulóknak.

**Sarlós Boldogasszony Ferences Kegytemplom,
 Sümeg, Szent István tér 7.**

Telefon: 87/352-983

E-mail: sumegikegy@gmail.com

Web: www.sumeg.ferencesek.hu

A kiadásért felel: P. BARSÍ BALÁZS OFM

Szerkesztette: P. Hesz Dénes ofm